

forekommer mig at være klart, at der maa opretholdes en skarp Forskiel baade i Understøttelsesmaaden og i de Betingelser, der sættes for Ydelsen af Understøttelsen efter Individernes forskellige Bestaffenhed og efter de forskellige Aarsager, der have fremkaldt den Trang, der skal være Gjenstand for Understøttelse, og der er nu hos Bestyrelsen af de Fattiges Kasse et stort Børn imod at lade denne Forskiel udvisses i dens meget smaa Midler; men naar den ikke kan møde den Fattiges Krav paa at faae Understøttelse netop i den Form, han finder bekvemmet, med nogen anden Indsigelse end den: Vi have ikke Midler dertil, da vil den Fattige strax sige: Saa maa de henvende dem til Kommunen for at faae de Midler, som de mangle, og da vil hele denne Forskiel, som jeg tror, det er overordentlig vigtigt at opretholde, let udvisses. Der vil savnes den fornødne Modstandskraft hos Bestyrelsen af de Fattiges Kasser til at henvise den Fattige til Fattigvæsenet, som den ikke finder er verdig til at hjælpes udenfor Fattigvæsenet. Men dertil kommer, at det jo snart vil mærkes af Skatteyderne, at deres Bidrag til Kommunens Kasse forøges paa Grund af disse Requisitioner fra de Fattiges Kasse til Kommunerne, og det vil da naturligvis atter have den Indflydelse, at den store Velgjørenhed, som ganske vist finder Sted rundt omkring i alle vore Kommuner, især i Kjøbstæderne — jeg skal ikke derved sige noget som helst Krænkende om Landet, men det ligger i Forholdenes Natur, at Foreninger til at understøtte de Trængende lettere dannes i Kjøbstæderne — og hvorved man hidtil har kunnet afhjælpe, jeg kan sige al den Nød og Trang, der ved frivillig Hjælp behøver at afhjælpes, ganske vist vil aftage i en meget høi Grad. Dertil kommer endelig, at jo lettere man gjør den Form, under hvilken den Fattige faar Understøttelse, jo lettere man gjør det for ham at faae en Understøttelse, som ikke medfører videre Ubehagelighed for ham, destomindre vil man virke til, at den Selvaanstrengelse, hvorpaa det til Syvende og Sidst kommer an fra den Fattiges egen Side, for at han kan blive rigtig hjulpen, mere og mere vil tabe sig. Jeg siger, der er i den Henseende nogen Forskiel mellem Kjøbstæderne og Landet, fordi der paa Landet ikke kan gives Bevilling til Udgifter til de Fattiges Kasse, uden at der erholdes Amtsaadets Approbation, hvorimod Kjøbstæderne, som jo ikke have en saadan overordnet kommunal Autoritet, i den Henseende ere stillede frit og selv kunne bevillige Pengene. Alene det, at altsaa den Bevilling, der begjæres af de Fattiges Kasse hos Kommunens Kasse og atter af Kommunens Kasse hos Amtsaadet, er indskrænket til et fast limiteret Beløb, gjør, at der er ikke saa stor Fare paa Landet med Hensyn til Hjælpen fra Kommunens Kasse til de Fattiges Kasse, som Tilfældet er i Kjøbstæderne. Jeg kan altsaa ikke

tro, at det vilde være ganske rigtigt, om man i Kjøbstæderne vilde benytte den Anvisning, der ved Cirkulæret er givet til at lade de Fattiges Kasse henvende sig til Kommunens Kasse om Hjælp. Ganske anderledes stiller Sagen sig jo, dersom der er Spørgsmaal om, at En eller Anden i eller udenfor Kommunen under et Anfald af Velgjørenhed faar i Sinde at forære de Fattiges Kasse en Sum Penge; i saa Fald er der jo ingen Fare for de Fattiges Kasse ved at modtage en saadan Gave, og der vil rundt om være mange Maader, paa hvilke en saadan Gave paa bedste Maade kan komme til Hjælp for den Slags Trængende, som have meget ondt ved at finde en tilstrækkelig Hjælp paa anden Maade. Der er jo navnlig et stort Antal Kvinder, hvis Fortjeneste ved det ringe Arbejde, de kunne faae, er aldeles utilstrækkelig til at ernære dem, og som altsaa altid behøve Hjælp, gamle, svagelige Kvinder, som ikke kunne subsistere ved Arbejde, men som altid maa have Hjælp ude fra. Der er smaa Haandværkerfamilier, som undertiden komme i Trang for at faae de nødvendige Materialier, de skulle benytte; der er navnlig en stor Mængde Børn, som ikke altid have meget gode Forældre, og som, medens Forældrene leve meget godt, gaa om for Lud og koldt Vand. Der trænges, kort sagt, paa mange Maader til saadanne Understøttelser, og naar der altsaa er Nogen, der tilbyder at ville forære de Fattiges Kasse en stor Sum Penge, for at den skal komme de Trængende i Kommunen til Gode, vil jeg for mit Vedkommende ikke aflaa en saadan Gave, selv om den kommer fra Statskassen. Jeg kan meget godt gaa ind paa alle de Betænkeligheder, der fra Regjeringens eller Repræsentationens Side kunne være imod, at der opføres en saadan Bevilling paa et Finantslovsforslag, som ikke er begjæret af Regjeringen, og altsaa kan jeg meget vel forstaa, at Regjeringen nødig vil gaa ind paa den; men anderledes stiller Forholdet sig for mig personlig. Jeg vil ligefrem erklære, at jeg ikke vil aflaa en saadan Gave til Kommunerne, dersom den tilbydes af Lovgivningsmagten. Naar det er sagt, at vore Kommuner ikke ere stillede saaledes, at de behøve at modtage en saadan Gave af Statskassen, vil jeg ganske vist erkjende, at det kan være rigtigt, men et Andet er, om det strider imod Kommunernes Ære og Samvittighed at modtage en saadan Gave, naar den bliver tilbudt. Det kan jeg ikke skjønne efter det Forhold, hvori Staten staaar til Kommunerne. Det er — om det maa være mig tilladt at bruge denne Signelse — omtrent som Forholdet mellem Husmanden og hans Ko; Kommunerne trække en Del af Læsset og blive ogsaa engang imellem malkede. Der er en stor Del af Statsstyrelsens Forretninger, som efterhaanden ere læsede over paa Kommunerne; det er ikke nok, at Staten besfatter Borgerne i Kommunerne, men den benytter ogsaa Kommunerne som Skatteobjekt. Vi have jo i de senere